

DUPKA GYÖRGY

BÚCSÚ AZ UNGVÁRI KÓRTEREMBEN

In memoriam Kovács Vilmos

– Hej, Barátom, gondolkoztál-e azon,
ba saját tengelyéből
egy üstökös kifordul,
vajon elvész a Térben,
vagy csak pályája módosul?
Tudatomba borotvapengével
hasít a felajzott Érzés:
e nyájból örökre kiszakadok?
– Ó, Barátom, hiába a sóhaj –
a kórtermi csend lekaszabol.
Elbujdosnék az enyészet elől,
a Versekből is felszálltak már
fekete Éjbe gyászolni a Csillagok,
roppant fényük belenyilall arcomba,
mely mint sivatag, sárgává aszott.
Utam megszakad, elenyészek
e fehéren kísértő ágyon.
– Vajon elszenesedik velem
minden földi lábnyom?
Érzem, mellemlre nehezül
az egykor CSILLAGFÉNYNÉL
nyakamba akasztott tábla,
rajta lángoló BETŰK:
IDŐNAP ELŐTT BEVÉGEZTETETT,
átkát a Végzet arcomra tetováлта.

Epilógus

Emlékünkben szava aranyrög lett.
– Ha az Értelem szét is oszlik
fényévnyi távolságra
– vajon befog-e minket
ránk hagyott verseinek radarbulláma?

Ungvár, 1977.